

/ C. Balaguer

Alcoi busca la continuïtat i el futur de la indústria

Alcoi, cap al futur (1)

Una de les ciutats valencianes amb una tradició industrial més arrelada, ara en una forta crisi, s'ha decidit a plantejar-se col·lectivament el futur. Alcoi i l'Alcoià-Comtat han estat els protagonistes de les jornades «Horizonte 2.000».

Alcoi, per la impossibilitat d'obtenir primeres matèries al seu territori i de viure de l'agricultura, va optar des de ben prompte per crear un artesanat del tèxtil i del paper, que més tard es convertiria en una forta indústria.

El model industrial alcoià d'aquestes darreres dècades és definit per Joan Pere Garcia Segovia, secretari d'acció sindical de la Federació Tèxtil-Pell de CCOO de la comarca l'Alcoià-Comtat, així: «Basat en la petita empre-

R. LLORCA

sa, s'orientà cap a l'exportació, afavorit per un reduït nivell de costos».

«Aquest model entra en crisi a partir de l'any 73, com a conseqüència de la crisi econòmica generalitzada, que incrementa els costos industrials. Es pateix, aleshores, una caiguda i una variabilitat de la demanda, motivades per l'entrada en el mateix mercat de països d'industrialització creixent, que ofereixen productes semblants a preus més baixos».

Aquest procés va afectar principalment el sector del tèxtil, que s'empotà en la

caiguda la construcció, la maquinària, el paper, etc...

Per a Josep Mestre, regidor del PCPV a l'Ajuntament, la crisi prové del fet que durant els anys òptims, els empresaris no van saber adaptar l'estructura productiva a les noves situacions creades per l'evolució del mercat. La crisi del 73 va aprofundir la situació. A aquest panorama es van afegir els problemes històrics de la manca de bones comunicacions i l'excessiva distància de les primeres matèries.

Armando Garcia Mira-

lles, secretari general de la UGT comarcal, ens comenta que tradicionalment hi havia ja els «drapaires», que treballaven amb llançadores en petits tallers d'una manera quasi artesanal, amb un petit nombre de treballadors sense legalitzar. En els anys 60 van haver de legalitzar les plantilles. Ara, amb la crisi, han hagut de despatxar molts treballadors, han tancat o s'han submergit. En l'actualitat, hi ha 700 telers, amb una capacitat de facturació de 6.000 milions de pessetes. D'aquest procés van sorgir les cooperatives de la filatura de carda, que encara mantenen 500 llocs de treball. La seua supervivència és possible gràcies a la utilització intensiva del capital humà.

La crisi industrial s'ha vist acompanyada per un deteriorament ascendent de l'Escola d'Arts i Oficis, i una fugida cap a l'exterior dels millors tècnics que ha donat l'Escola Industrial. Alhora, la Formació Professional i l'INEM han estat incapaces de formar els treballadors qualificats que demanava la indústria.

Aquest procés ha provocat, doncs, el tancament de moltes empreses, la reducció de plantilles i un augment considerable de l'atur (similar a la mitjana general de l'Estat espanyol) i, paral·lelament, el creixement de l'economia submergida.

«Horizonte 2.000»

La preocupant situació actual d'Alcoi ha generat una conscienciació general en tots els sectors socials de la ciutat, que ha estat convenientment arrelada per la Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia (CAAM) amb la celebració, durant els mesos de maig i juny, d'unes jorna-

des sobre el futur industrial anomenades «Horizonte 2.000». Segons Adolfo Seguí, impulsor de la iniciativa, el fet de constituir una plataforma de pensament i reflexió sobre l'actual situació industrial d'Alcoi, i el plantejament de les alternatives que s'hi presenten, n'ha estat l'objectiu central.

A tal fi van convidar tots els sectors socials perquè participassen en les discussions de les ponències orals i escrites sobre els següents temes: tèxtil i confecció, metall i construcció, paper, arts gràfiques i químiques, sector terciari, previsió del futur i noves activitats.

Per a Josep Sanús, alcalde de l'Ajuntament d'Alcoi, «Horizonte 2.000» ha marcat una fita històrica, perquè ha estat capaç d'ajuntar empresaris, sindicats, professionals, ensenyants i administració. «Alcoi ha celebrat el seu Congrés Local.»

La clausura té lloc aquesta setmana, i anirà a càrrec del secretari d'estat de Comerç, Luis Velasco, junt amb altres autoritats de l'estat i autonòmiques encara no confirmades. Joan Ignasi Dalmau, catedràtic d'Economia de la Universitat de València i coordinador de les Jornades, n'hi presentarà les conclusions definitives.

Per a CCOO, les actituds i les intervencions d'alguns empresaris dins de les Jornades no van ser coherents amb la pràctica exterior, ja que en aquests dos mesos tancaran tres fàbriques definitivament.

Transport i comunicacions

El tema del transport va ser dels més tractats al llarg de totes les Jornades. Segons Enric Masià Buares, professor de l'EUITI

alcoiana, l'especial configuració urbana de la ciutat, travessada pel llit del riu d'Alcoi, ha fomentat la proliferació de ponts que impedeixen el desenrotllament d'un trànsit rodador prou àgil. El transport en-

agreguen el problema de la circulació interna en el nucli urbà. En aquest sentit, cobra importància rellevant el projecte emprès per l'Ajuntament, de construcció d'un pont a la Beniata, a fi de facilitar

la de muntanyes, limita l'expansió normalitzada de sòl industrial. Molts empresaris alcoians han instal·lat els seus negocis industrials en la comarca; d'aquesta forma, han ajudat a l'expansió econòmica

Josep Sanús, alcalde de la ciutat

/ C. Balaguer

careix el subministrament entre els polígons industrials, que, situats als extrems de la ciutat, obliguen a travessar-la.

No hi ha comunicació, sinó males comunicacions. La línia fèrria València-Alcoi s'ha mantingut gràcies a l'actitud combativa del poble d'Alcoi, ja que s'havia previst de fer-la desaparèixer en els plans de racionalització de la xarxa de Renfe prevists pel Ministeri de Transports. La línia Alcoi-Alacant funciona, però no és gens rendible. El transport encareix també la major part dels productes, inclosa la construcció.

Els difícils accessos a la ciutat des de l'exterior

l'eixida cap a Alacant. Per a l'alcalde, J. Sanús, la millora de les comunicacions suposa «l'obertura d'Alcoi i de la comarca Alcoià-Comtat cap a l'Europa nova».

Hi ha qui pensa que, per aconseguir aquesta millora de les comunicacions, hi ha d'altres prioritats diferents de la construcció d'un nou pont, tot i que el projecte convertiria Alcoi en visita obligada de tots els graduats en Enginyeria de Camins i Ports, atesa l'extensa i rica tipologia en ponts de la ciutat.

La projecció comarcal

L'especial situació geogràfica de la ciutat, rodeja-

de pobles com Banyeres, Cocentaina, Benilloba, etc...

Aquesta tendència s'ha vist accentuada, segons Eduard Gilabert Pérez, professor de l'EUITI, pel cost econòmic d'instal·lació d'empreses, pel preu de les llicències fiscals i d'obertura de nous establiments, sense parlar de la tramitació burocràtica en l'Ajuntament, embolicada i necessària.

D'altra banda, moltes empreses són ubicades en llocs de difícil accés, amb dificultats per a introduir-hi les primeres matèries necessàries per a la producció i per a extraure'n els productes acabats.

Per tant, la projecció comarcal de les alternatives a aplicar per resoldre la crisi

alcoiana és ineludible. Així ho manifesta clarament l'alcalde, J. Sanus: «no s'entén Alcoi sense la comarca, i viceversa».

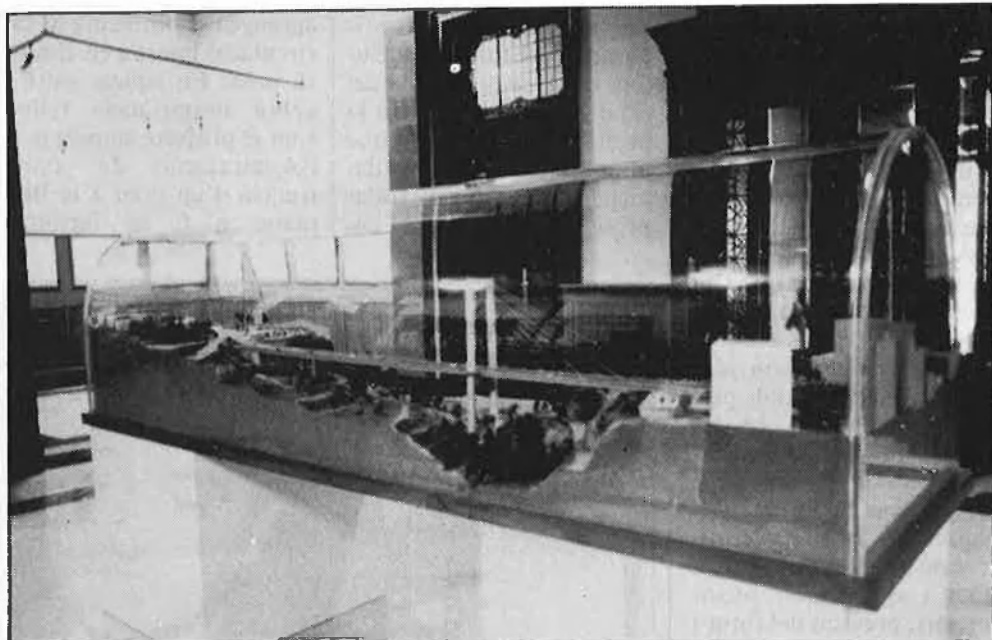
Paral·lelisme amb altres zones industrials

J. Mestre, regidor comunista, ressalta la coincidència amb molts dels problemes plantejats a la zona d'Ontinyent, però, mentre en aquest poble hi ha hagut capacitat col·lectiva per eixir de la crisi, ací s'ha primat fins ara la iniciativa individual. «En aquest sentit, Ontinyent ha donat una lliçó a Alcoi.» També seria interessant que es connectàs amb l'experiència del Baix Llobregat, per les similituds existents.

A. Seguí, de la CAAM, ens va referir el paral·lelisme existent amb la iniciativa de «Terrassa 2.001». De fet, a «Horizonte 2.000» han participat dos ponents de Terrassa, i precisament en els temes de tèxtil i confecció i paper. A «Terrassa 2.001» el plantejament dels problemes va ser més global, mentre que ací s'han centrat principalment en la crisi industrial. Els temes comercial i de serveis van eixir inclosos en el desenvolupament de les jornades.

J. Sanus, alcalde d'Alcoi, opina que cal establir contactes amb Badalona, sempre que es tinguen en compte les diferències, perquè s'ha de buscar una metodologia pròpia d'actuació, tot i que els objectius siguin semblants.

Les dues centrals, CCOO i UGT, van coincidir a assenyalar la gran semblança d'aquesta comarca amb Pratto (Itàlia), pel que fa l'estructura productiva, i van valorar molt positivament l'èxit de tota l'estructuració comercial que han construït allà per eixir favorablement de la crisi industrial.

Maqueta del projecte de pont de la Beniata

/ C. Balaquer

Els arbres no deixen veure el bosc

Salvador MEDELA POBO

Fins el pròxim dia 28 no es donaran a conèixer les conclusions que s'han anat perfilant al llarg de les jornades. No obstant això, el coordinador, Juan Ignacio Dalmau, pot avançar-ne les més importants. Malgrat que, com deia un dels participants, «idees concretes, no n'eixiran, perquè el qui les tinga les aplicarà per ell mateix», s'ha aconseguit de posar en marxa una comissió per a l'estudi de la millora de la productivitat de les empreses de la zona, en la qual participen els diversos estaments productius implicats, i s'inclourà l'especialitat d'organització d'empreses industrials en l'Euti. Pel que fa al Consell Econòmic-Social, considerat per la majoria com «la lògica culminació de les jornades, que plasme en un ens concret algunes de les aspiracions que hi han anat sorgint», hi ha

la voluntat, però, també, dificultats.

Al nivell dels dissenys, es parla de la creació d'un nou polígon industrial que, encara que difícilment podrà homologar-se a les ZUR (zones d'urgent reindustrialització) —les quals semblen tancades— puga, si més no, proporcionar algun avantatge relatiu al sòl industrial. I, sobretot, es parla de millorar el transport, tant per carretera com per ferrocarril, el qual estigüé a punt de suprimir-se. De moment, ja no hi ha línia fèrria amb Gandia, i la línia d'Alacant —«que el Banc Mundial considerava en un estudi del anys seixanta com una obra pública importantíssima a Espanya»— està esperant que se'n col·loque els rails. Finalment, cal fomentar qualsevol mena d'associacionisme i elevar el nivell d'informació dels empresaris.

Una cosa sembla deduir-se de les conclusions. El

futur de la zona podria situarse en la indústria transformadora de productes hortofructícoles, ja que la comarca inclou alguns dels millors terrenys per aquests cultius de tot Europa. I també en l'aprofitament del que s'ha anomenat model d'industrialització difosa, que tan bons resultats dona en ciutats com Bolonya, amb una de les majors taxes de creixement del país. Un tipus d'economia descentralitzada, per fases, que té bastant a veure, de vegades, amb l'economia submergida.

I és que, sens dubte, la crisi no és aliena al problema de la manca d'imaginació i, com recorda J.I. Dalmau, «al llarg de la història, la ciutat ha travessat per diverses alternatives», i «si una cosa no funciona, caldrà pensar de fer-ne una altra». Perquè, «sorprenentment, la gent té arants problemes que no pensa en el futur».